

U bent dood, sorry!

Een waargebeurd verhaal

Fred Marree

Voor Willy en Giel

Colofon

‘U bent dood, sorry!’ is een waargebeurd verhaal. De namen van de personen in dit boek zijn echter gefingeerd. Elke gelijkenis met (andere) bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

Met dank aan mijn lief voor het meelesen, corrigeren en advies.

Tekst

Fred Marree, januari 2021

Social Media

doodverklaard.nl

Uitgever

Mijnbesteller.nl

ISBN

978-940-361-762-6

Copyright ©

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

1 Woord vooraf

Mijn nicht Franka is op 17 oktober 2017 overleden. Met een uitvaartondernemer werd afgesproken dat hij bij de gemeente aangifte van haar overlijden zou doen. Daags na het overlijden van Franka heeft hij dat uit mijn naam (namens de familie) bij de gemeente gedaan.

Al gauw bleek dat de ambtenaar van de burgerlijke stand had zitten suffen en verwisselde mijn overleden nicht met mij. Door deze persoonsverwisseling stond in de akte van overlijden abusievelijk mijn naam als overledene. “U bent dood, sorry!” hoorde ik mevrouw Wijnstok van de gemeente zeggen. Zij stelde mij gerust door meteen te vertellen dat de fout was hersteld. Zelf zou ik er geen last van hebben. Nou, dat had zij ook al mis. Het was een verstrekkende en hardnekkige fout, zoals al gauw bleek.

Mijn administratieve leven kwam volledig tot stilstand. Allerlei instanties braakten vervolgens bagger uit door onjuiste of onleesbare brieven en besluiten te sturen. Alle ellende is veroorzaakt door de onoplettendheid van een ambtenaar en het onvermogen om de consequenties van deze blunder te overzien.

Toch is dit boekje geen aanklacht tegen de gemeente. Mijn verhaal is bedoeld als signaal voor de overheid en andere instanties. Met dit verhaal wil ik hen laten inzien wat de gevolgen zijn van hun handelen aan de hand van deze administratieve flater.

Voorafgaand aan deze onfortuinlijke misser van de gemeente was ik niet alleen getuige van het leven met dementie van mijn hoogbejaarde neef en nicht, Johan en Franka, maar speelde daar soms ook een bescheiden rol in.

In het eerste deel van dit boekje geef ik u een inkijkje in hun leven met dementie en bijkomende complicaties, zoals ik dat tot het overlijden van Franka heb meebeleefd. Vervolgens komt in deel II mijn kruistocht voor een volledige administratieve wederopstanding aan bod.

De namen van de personen in mijn verhaal zijn vanwege de privacy gefingeerd.

Deel I

2 Inleiding deel I

Al jaren kwamen mijn vrouw en ik zo eens in de zeven of acht weken bij mijn neef Johan en zijn vrouw op bezoek. Zijn moeder was de zus van mijn vader, wij zijn dus volle neven. Qua leeftijd verschillen we bijna 21 jaar, maar dat leeftijdsverschil merkten we al jaren niet meer.

Johan trouwde in 1957 met Franka en zo werd zij mijn aangetrouwde nicht. Hun huwelijk bleef helaas kinderloos.

Leergierig als zij waren lazen ze veel. Johan las vooral boeken met een historische context. Zij maakten in de vorige eeuw historische rondreizen door Europa. Johan en Franka reisden lang voor de Glasnost en de val van de Muur door Oost-Europa en de USSR (Rusland). Zij bezochten ook historische en heilige plaatsen in het Midden-Oosten.

Vanaf hun trouwen woonden zij in Rotterdam Noord. Eerst woonden zij jarenlang in de wijk Bergpolder. Later verhuisden zij naar de wijk Blijdorp. Zij voelden zich thuis in hun comfortabele appartement in deze Rotterdamse wijk.

Zelf ben ik in Blijdorp geboren en als knulletje heb ik het appartementengebouw waarin zij woonden nog zien bouwen. Vanuit hun flatwoning kon ik later mijn ouderlijk huis zien.

Naarmate Johan en Franka ouder werden kwam ik, al dan niet samen met mijn vrouw, vaker op bezoek. Waarom kan ik eigenlijk niet verklaren. Dat ging vanzelf.

3 Eerste verschijnselen

Het maakte niet uit of we samen kwamen of ik alleen, de bezoeken waren meestal onverwacht. Het kwam nooit voor dat het hen niet uitkwam, wij waren altijd welkom. Ondanks dat zij geplaagd werden door verschillende kwalen en kwaaltjes, was het bij Johan en Franka altijd gezellig.

Het was in het najaar van 2015 toen Johan mij bij het weggaan gebaarde. Maar ik begreep hem eerst niet. Hij fluisterde bij de buitendeur dat Franka soms niet meer zo goed uit haar woorden kon komen. Dat was nog zo nu en dan, maar het viel Johan toch steeds vaker op. Hij maakte zich zorgen. Om Franka niet te kwetsen, sprak Johan er aanvankelijk niet meer over. Maar de symptomen gingen mij ook opvallen als ik weer eens bij hen op bezoek kwam.

Het zoeken naar woorden of verkeerde woorden gebruiken waren de eerste tekenen van een beginnende afasie, volgens de huisarts een symptoom van dementie. Maar dat wisten we toen nog niet, misschien wilden wij dat toen nog niet weten.

Ondanks deze eerste symptomen, functioneerde Franka nog zoals zij altijd was. Een buitenstaander had het niet zo gauw in de gaten.

4 Neuroloog

Het is inmiddels 2016 en ik kwam wekelijks bij mijn neef en nicht op bezoek. Met Franka ging het de ene week beter dan de andere, maar langzamerhand merkte ik wel een lichte achteruitgang. Mijn wekelijkse bezoeken deed hen goed, vooral voor Johan. Dan kon hij even zijn verhaal kwijt. Want Johan maakte zich steeds meer zorgen om zijn lief. Johan nam steeds meer huishoudelijke taken over van Franka. Haar aangeboren vrolijkheid nam ook langzamerhand af.

De symptomen werden steeds duidelijker en konden niet meer met de mantel der liefde bedekt worden. Franka was altijd een dame en sprak keurig ABN. Maar nu werd zij soms, en op de meest ongelukkige momenten, grof in de mond. Ook gaf zij regelmatig ongezouten haar mening over personen. Iets wat zij daarvoor nooit deed. Franka was altijd beleefd en iedereen vond haar een lieve vrouw. Dat was zij ook. Zij gebruikte nooit onwelvoeglijke taal. Maar nu gleed zij op dat terrein soms een beetje af.

De huisarts werd ingeschakeld. Er volgde een verwijzing naar de neuroloog. Franka werd medisch onderzocht en bevraagd. De uitslag was als verwacht. Een beginnende dementie. Met medicatie kon het proces wat afgeremd worden. Daar moesten ze het mee doen. En dat deden mijn neef en nicht ook, hoewel zij het niet helemaal meer begreep, maar hij des te beter.

5 Nieuwe nicht

Op een dag werd alarm geslagen. Johan was bij het opstaan uit zijn stoel zomaar omgevallen en met zijn hoofd op de massief eiken salontafel terecht gekomen. Dat gaf een flinke knal. Misschien is hij zelfs even buitenwesten geweest. Hij bloedde flink en zijn bril was kapot. Franka was in paniek. De dokter werd door de burens gebeld en de huisarts liet Johan opnemen het ziekenhuis. Ondanks zijn ongelukkige val, maakte Johan zich erge zorgen om Franka, maar hij lag nu eenmaal in het ziekenhuis.

Gelukkig had Franka aan de buurvrouw gevraagd om Lia te bellen. Lia is de dochter van de veel te jong overleden zus van Johan. Lia kwam direct. Zij beloofde haar tante Franka en oom Johan te helpen. Geweldig. Bovendien bleef Lia 's nachts bij Franka zolang Johan in het ziekenhuis lag. Een hele opluchting voor hem.

's Avonds ging ik bij Johan op bezoek in het ziekenhuis. Hij was enigszins gerust dat Lia die nacht bij Franka logeerde, toch bleef hij maar malen. Hij wist overigens niets meer van zijn val. Wel dat hij op de grond lag en Franka gilte van schrik of paniek of allebei. Met zijn kapotte bril half op z'n neus gaf hij mij allerlei orders en instructies. Hij hield zijn oude Nokia bij de hand, voor het geval dat.

Franka had wel eens over Lia verteld, maar het was een eeuwigheid geleden dat ik haar gezien had. Dat was zo'n